

Lovens hovedformål er at sikre, at der i tilfælde af personskade og tab af forsørger fastsættes en erstatning, der i højere grad end hidtil giver dækning for det økonomiske tab, der er en følge af personskaden eller forsørgertabet. Der gennemføres således en *forhøjelse af erstatningerne i den private erstatningsret*.

Lovforslagets regler herom bygger på betænkning nr. 976/1983 fra justitsministeriets erstatningslovudvalg.

Hovedprincipperne i forslaget er i det væsentlige i overensstemmelse med det forslag, der blev stillet af et flertal i udvalget. På en række punkter er reglerne imidlertid af praktiske grunde udformet således, at erstatningsberegningen bliver mere forenklet end efter flertallets forslag. Uanset disse forenklinger er flertallets hovedsynspunkt vedrørende individuel erstatningsfastsættelse på grundlag af et faktisk erhvervsevnetab imidlertid bevaret i loven.

Lovens kapitel 2-3 bygger især på erstatningslovudvalgets betænkning nr. 829/1978 om lempelse af erstatningsansvar m.v.

Med hensyn til *erstatningsansvar for skade, der er dækket af forsikring*, bestemmes det, at en skadevolder ikke skal være erstatningsansvarlig for en skade, hvis denne er dækket af en tingsforsikring eller driftstabsforsikring. Reglen gælder dog ikke, hvis skadevolder har handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

Der gennemføres endvidere en *lempelsesregel for erstatningsansvar*. Efter reglen kan erstatningsansvaret nedsættes eller bortfalde, når ansvaret vil virke urimeligt tyngende for den erstatningsansvarlige, eller når ganske særlige omstændigheder i øvrigt gør det rimeligt. Ved afgørelsen skal der efter reglen tages hensyn til skadens størrelse, ansvarets beskaffenhed, skadevolderens forhold og skadelidtes interesse samt til foreliggende forsikringer.

Det bestemmes endvidere, at man ved alle former for erstatningsansvar kan *se bort fra egen skyld* i samme omfang, som man kan lempe en skadevolders ansvar efter den almindelige lempelsesregel.